

Ли Кихо

**ЛЮБЕЗНИЯТ КЪМ ВСИЧКИ
КАНГ МИНХО**

София, 2021

ТАЗИ КНИГА СЕ ИЗДАВА С ЛЮБЕЗНОТО СЪДЕЙСТВИЕ
НА ФОНДАЦИЯ „ДАЕСАН“, СЕУЛ

THIS BOOK WAS TRANSLATED AND PUBLISHED WITH THE SUPPORT
OF A GENEROUS GRANT FROM THE DAESAN FOUNDATION, SEOUL

누구에게나 친절한 교회 오빠 강민호 © 2018 이기호

All rights reserved.

Original Korean edition published by Munhakhdongne Publishing Group
Bulgarian translation rights arranged with Munhakhdongne Publishing
Group, Paju.

© Издателство „Изток-Запад“, 2021

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази
книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато
и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на
издателство „Изток-Запад“.

© Со Йънг Ким, Лъчезара Ценова, Ралица Стоянова, превод, 2021

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2021

ISBN 978-619-01-0865-8

Ли Кихо

**ЛЮБЕЗНИЯТ КЪМ
ВСИЧКИ
КАНГ МИНХО**

Превод от корейски
Со Йънг Ким
Лъчезара Ценова
Ралица Стоянова

КЪДЕ Е ЧОЙ МИДЖИН

Към средата на миналия месец случайно влязох в уебсайт за продажби на стоки втора употреба, за да купя харддиск, и видях, че някой продава много евтино книгата ми, издадена преди две години. Обявата беше публикувана от един редовен член, чието потребителско име беше „Джеймс *Shutter Down*“. Освен моята книга той продаваше повече от петдесет романа и двацет стари сезонни списания. Романите бяха групирани в три групи – първа, втора и трета – и бяха на различни цени, от по 7000, 5000 и 4000 вона, а списанията – по 2000 вона.

Книгата ми беше в третата група.

Забравих, че търся харддиск, и започнах да разглеждам списъка с продажбите на „Джеймс *Shutter Down*“ една по една. Той беше направил снимки на всяка група, за да покаже състоянието на книгите, а под снимките беше написал и кратък коментар към всяка една от тях. Например книгата „Пътят към ада“ на Пак Санрюнг, която беше от първа група, беше описана като „началото на една изумителна легенда“ и затова струваше 7000 вона. В първа група имаше много чуждестранни автори като Херман Мелвил, Джон Чибър и Тед Чан, а единствените корейци бяха Пак Санрюнг и Ли Мунку. Във втора група имаше най-голям брой писатели, включително Варгас Льоса, Иноуе Ясуши, Иван Тургенев, Ън Хикън и Ли Сънгу. Коментарите за тези писатели също бяха само положителни: „За лошата същност на света ще научите от тази книга!“, „Силата да приемеш загубата положително“.

И въпросната трета група... Където цените бяха от по 4000 вона... Скролнах с мишката, за да прочета коментара към моя роман.

№49: Романът на Ли Кихо – ужасна книга, която с напредването на историята става все по-лоша, но въпреки това е с автограф (4000 вона или я получавате като подарък при закупуване на 5 книги от първа и втора група).

Погледнах мълчаливо коментара с приведен гръб. После отново превъртях скрола на мишката и погледнах снимката на книгата си. Корицата ѝ беше чиста, сякаш никога не е била отваряна, тъкмо купена от книжарницата. Продължих надолу по страницата и прочетох списъка, който я следваше.

№50: Пак Хьонсъ, също толкова ужасен роман, но е метафичен; със силно впечатляващ момент.

Бавно погледнах списъка с писатели над моето име. Освен при моята при никоя друга от петнайсетте книги от трета група нямаше условие за продажба „безплатен подарък при закупуване на пет книги“. Свалих ръката си от мишката и скръстих ръце. Засмях се с глас. Но смехът ми не продължи дълго.

Излязох от сайта за продажби на стоки втора употреба, отворих страницата на *Naver* и обстойно проверих резултатите от бейзболния мач на отбора *Hanwha Eagles*, дори прегледах точките на всеки играч един по един и догледах най-интересните моменти от записа, който траеше над 10 минути. После се посмях на комиксите на Чо Сък, Ли Малън и Каук Пексу. Прочетох всички приложени коментари, които обикновено не четях, но за моя изненада, по-голямата част от тях бяха положителни: „Днешният комикс удовлетвори очакванията ми“, и „Как ще издържа до следващата седмица?“. Беше ми странно и малко тъжно, сякаш бях загубил нещо.

Затворих всички прозорци в интернет и притворих за момент очи. Притиснах няколко пъти челото между веждите си с палец и показалец. След това отворих програмата „Хангъл“ и въздъхнах дълбоко. Прегледах файловете отпреди три дни, записани като документ №1, 2 и 3, но там нямаше нищо написано, бяха празни. Съзерцавах белия екран повече от 10 минути и сложих цигара в устата си. Когато щракнах запалката, кремъкът ѝ падна на пода. Седнах до бюрото и погледнах лявата си ръка, държаща запалката. До този момент не бях обръщал внимание, но изведнъж усетих, че тя беше пълна със сила. Сухожилието ѝ беше обтегнато, а върхът на нокътя – побелял. „Въпреки това е с автограф... Безплатна е, ако купите пет книги... Книгата на Пак Хьонсъ е само 4000 вона...“ Прехапах долната си устна,

докато гледах запалката без кремък. И ударих силно бюрото с юмрук.

* * *

Същата вечер си легнах по-рано от обикновено. Съпругата и най-малката ми дъщеря вече бяха там, първият ми син, който беше на 10 години, спеше на пода до леглото в позата на разпнатия Исус Христос, а вторият ми син – като олимпийски факлоносец. Извих се колкото се може повече и легнах до най-малката си дъщеря. Беше гореща и лепкава нощ, точно преди сезона на дъждовете. Пред носа ми косата ѝ леко миришеше на риба.

След като полежах известно време, попитах жена си с тих глас.

– Скъпа, спиш ли...?

– Да... защо...? – отговори ми тя сънено.

– Нищо, просто исках да знам дали спиш...

– Защо...? Пак ли не можеш да пишеш? Ако не можеш, просто спи.

Съпругата ми оправи възглавницата на най-малката ни дъщеря и отново се обърна към стената. Будилникът беше поставен над главата ѝ. Тя трябваше да стане в шест часа сутринта и да пригответи кутията с обяда за най-малката, която на следващия ден щеше да има извънкласно занятие в детската градина.

– Ей, скъпа... Аз всъщност... малко се обидих днес...

– Добре... да се къпеш.

– Не, не е къпане, а обида.

Едва тогава, като се понадигна леко, жена ми отметна с ръка косата си назад.

– Какво стана? Отиде ли в банката днес?

Тя се притесняваше от ипотечния заем за апартамента ни, чийто тригодишен период вече изтичаше. Няколко пъти ми каза да отида до банката заради възстановяването, което започна миналия месец. Искаше да попитам за промяна на кредита.

– Не, не, не е...

Гледайки тъмния таван на стаята, ѝ разказах за уебсайта за продажби на стоки втора употреба. Как Пак Хъонсъ струва 4000 вона, а аз бях третиран като безплатно приложение...

– Това не ми излиза от главата... Това е много често посещаван сайт... Книгите ми се приемат все по-лошо... Прекаляват, нали?

Жена ми мълчаливо ме погледна в очите. После се обърна отново към стената.

– Просто го забрави... Никой не би искал да купи твоята книга или на Пак Хьонсъ.

– Изглежда, че този човек чете много. Но как може да напише това? Ужасна книга, с напредването на историята става все по-лоша, но въпреки това е с автограф...

Тя не каза нищо.

– Може би... той ме познава. Прави го умишлено, за да ме обиди... Сигурен съм...

Говорех си сам. Това не е ли нарушение на закона за нанасяне на обида? Пренебрегване личността на другите, опетняване на нечия чест и оклеветяване на публично място... Да, това е нарушение на закона... Продължих да си мърморя, без значение дали жена ми ме слушаше, или не. Тя въздъхна няколко пъти, след което рязко се обърна на гръб и извика силно:

– Затова престани да влизаш в интернет и започни да пишеш! Нищо не правиш и виждаш само лошите неща! Ако романист не може да напише роман – това е обида, нищо друго не е обида!“

Вторият ни син, който спеше на пода, внезапно скочи с вдигната нагоре дясна ръка, събуден от силния глас на майки си. Бързо затворих очи и се престорих, че спя. Въпреки това не можах да спра да мисля, че Пак Хьонсъ е написал коментара за книгата ми. Заспах трудно.

* * *

На следващия ден отново влязох в уебсайта за продажби на стоки втора употреба и проверих за телефонния номер на „Джеймс *Shutter Down*“. Оставих му съобщение, че бих искал да купя пет книги от втора група. „Джеймс *Shutter Down*“ ми отговори след по-малко от пет минути. Пишеше, че след като получи парите, веднага ще ми изпрати книгите по куриер за моя сметка. Отново му написах няколко текстови съобщения.

– Възможно ли е да ми ги дадете лично? Няма кой да получи доставката в дома ми.

Последва мълчание от около петнайсет минути, след което „Джеймс *Shutter Down*“ ми отговори.

– Ако дойдете близо до метростанция „Чонбалсан“.

– О, наистина ли? Устройва ме. Живея наблизко, съгласен съм да се срещнем там.

Уговорихме се за след два дни, в четвъртък, към 14 часа, пред главния вход на универсалния магазин „Лоте“ на изход 2 на метростанция „Чонбалсан“. Отново му изпратих съобщение:

– Тъй като купувам пет книги от втора група, ще получа ли романа на Ли Кихо безплатно...?

– О, да. Ще го донеса, така или иначе той е подарък.

Подарък, как може да бъде подарък... Дълго стоях втрещен в текста, който той ми изпрати. След това отново влязох в интернет и купих билет за КТХ за Хеншин, който тръгва от гара „Куанджу Сонджонг“ в четвъртък сутринта в 11 часа. Е, от „Куанджу“ до „Илсан“ не е много далеч... Един до друг са... Успокоих се и някаква топлина се разля по тялото ми. Както и да е, така или иначе, щях да получа безплатен подарък и бях сигурен, че мъжът е Пак Хъонсъ...

* * *

Преди около две години, след като станах писател, преживях автомобилна катастрофа, докато пътувах с колата на един приятел по магистрала „Кьонбу“. Беше доста сериозен инцидент. Колата се удари в средната мантиanela и отиде в насрещното платно, но за щастие моят приятел, който шофираше, и аз, който седях до него, получихме само охлузвания по главите и предмишниците. И все пак бяхме хоспитализирани с цел да ни направят рентгенови снимки и да ни наблюдават известно време (приятелят ми много настояваше за това). Лежахме в болничната стая, а когато идваха лекарят и медицинската сестра, се хващаме за кръста и гърлото и викахме силно, сякаш пеехме във Виенския детски хор (приятелят ми много настояваше и за това). Три дни по-късно служител на застрахователната компания, когото приятелят ми дълго чакаше, дойде да ни посети.

Той ни поздрави учтиво и сложи визитката си на нощното шкафче. Изглеждаше като наш връстник, но ние се чувствахме сякаш седим пред по-големия си брат или учител, може би заради костюма, с който той беше облечен. Той поглеждаше ту към мен, ту към приятеля ми, като ни питаше как се чувстваме и изразяваше съжаление за случилото се. Изражението на лицето му не показваше никакво любопитство или притеснение. След това той отвори папката с файловете, която беше донесъл със себе си, и попита къде работим.

– Аз работя в офиса на фирмата за млечни продукти „Пастър“.

Докато го казваше, приятелят ми наблегна особено на фразата „работя в офиса“. Добави, че фирмата му има голям проблем с доставката на мляко в цялата страна, тъй като той отсъства, а млякото на неговата компания е пастъризирано, така че срокът на годност е особено кратък. Като охкаше престорено, той добави, че е много разтревожен.

Служителят на застрахователната компания ми зададе същия въпрос. Почувствах как хората в съседните легла се вторачиха в мен. Отговорих бавно, с тих глас, осъзнавайки любопитството им:

– Аз съм... писател... Пиша романи...

Служителят задържа за кратко погледа си върху мен, след което отново го сведе небрежно към файла. Единият ъгъл на устата му леко се повдигна нагоре. Е, не знам... Може това да се дължеше на плахото ми поведение.

– Писател? Хм... писател... Писателите обикновено не стигат до транспортни произшествия... Те не шофират... А, ето, намерих: писатели – те спадат към група с подневна работа... 18 000 вона на ден.

„Уви, точно така е“, казах си наум и продължително закимах с глава, за да не се разбере какво си мисля. Изпитах по-голямо чувство на срам, като погледнах прилежно изгладения му костюм и вратовръзка и папката с химикалка, които той държеше, отколкото като си мислех за ниската компенсация, която щях да получа. Почувствах се като пленено животно.